

N:o 26.

Af Herr **N. J. Boström**: *Angående underdånig skrifvelse om en afgift för rättigheten att idka jagt å matnyttigt villebråd.*

I ett land med Sveriges stora ytinnehåll samt omvexlande och vidlyftiga, för vildafvel till stor del ganska passande trakter synes mig, att jagten borde vara af rätt stort värde om den väl och förståndigt vårdades och idkades; men såsom nu är, åtminstone i den trakt jag bor och der jag någorlunda känner till förhållandet, tror jag att den blir allt mer och mer förstörd och värdelös. Vår nu gällande jagtlag stadgar och antyder, såsom jag uppfattat densamma och äfven anser vara rättvist och bäst, att jagträtten, eller rättigheten att förfoga öfver det matnyttiga villebrådet, i första hand tillkommer egaren och innehafvaren af det jordområde, der samma villebråd finnes; men att detsamma der det icke finnes bestämdt inhägnadt, i viss mån är gemensam egendom, derom staten bör och kan förordna, utan att den enskildes rätt derigenom förnärmas. Orsakerna till vår jagtbanas förfall, eller minskningen af det matnyttiga villebrådet, äro visserligen flera; men bland dessa anser jag såsom särdeles eller kanske mest bidragande den mängd af nu befintlige tillfällighetsjägare, eller på vanligt jägarespråk så kallade söndagsjägare och krypskyttar, hvilka idka jagten endast för den tillfälliga fångstens skull och taga allt det villebråd, som de kunna öfverkomma, utan hänsyn till, om den för vildafvelns bestånd behöfliga och nödvändiga stam derigenom förstöres, hvilken stam ofta blifvit af den verkliga jägaren med beräkning kvarlemnad, till och med någon gång med kostnad och besvär planterad. Den skada som af nämnde tillfällighetsjägare förorsakas skulle till stor del förekommas, om en lämplig årlig skatt eller utgift stadgades för den personliga rättigheten att idka jagt å matnyttigt villebråd, dels derigenom, att många af dessa jägare, hellre än att betala skatten, skulle afstå från hela jagten, af hvilken de dessutom i allmänhet hafva ringa

fördel, dels derigenom att ett allmännare intresse för bättre hushållning med vårt matnyttiga villebråd skulle väckas och dels derigenom att skyddet för åverkan å vårdade jagtmarker, hvilket nu i allmänhet är svårt och på vissa ställen nästan omöjligt att åstadkomma, i betydligare mån skulle underlättas. Oberäknadt den indirekta nytta som en lämplig jagtskatt sålunda skulle medföra, skulle äfven derigenom betydligare medel blifva tillgängliga, hvilka om de, såsom min mening är, väl och förståndigt användas till den nyttiga jagtens vård och förbättrande, skulle i detta afseende kunna åstadkomma mycket gagn. Det är visserligen möjligt att undantag från den nu ifrågavarande jagtskatten rättvisligen böra göras för vissa orter, der jagten ingår såsom en väsentlig del af befolkningens näringslif; men detta hindrar icke att den bör stadgas för de större delar af landet, der den är lämplig och gagnelig, särdeles som jag tror, att de fleste verkliga jägare med nöje skulle betala densamma för det goda ändamålets skull.

Med anledning af hvad nu i korthet blifvit anfördt får jag vördsamast föreslå,

det Riksdagen ville besluta, att uti underdånig skrifvelse ingå till Kongl. Maj:t med anhållan, att hvar och en, som vill idka jagt å matnyttigt villebråd, för den personliga rättigheten dertill årligen skall betala en afgift af tjugo kronor; dock, i fall Kongl. Maj:t anser för skärgården och några af de norrländska länen befrielse böra ega rum, för dem göres undantag, samt att denna skatt inginge till landsingen och användes efter dess befogenhet till premier för dödande af rofdjur och jagtens förbättrande i allmänhet.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles.

Stockholm den 24 Januari 1877.

N. J. Boström.
Från Skaraborgs Län.